Γεράσιμε Κοκοβίδου.

Δεν ήσουν άνθρωπος νέος και δεν είχες έτη πολλούς, πόθους και όνειρα, ανησυχίες. Δεν ήσουν από τους παράγοντες εκείνους της κοινωνίας, που και η παρουσία τους και η απουσία τους προκαλούν το γενικό ενδιαφέρον. Έτσι ούτε φόβο συμπυκνωμένο, ούτε θρήνο σου κατηγόρησαν, δεν σου φέρουν μεγαλόστομες εκφράσεις. Ήσουν άνθρωπος κοινός μια ύπαρξη, μια μονάδα από το σύνολο. Όπως είχες και η ιστορία σου, η μικρή σου ιστορία.

Ήσουν εξριδωμένος από τον Πόνο. Στη Ρωσσία έζησες νιώθοντας πάντα σαν πρόσφυγας. Ίσως λόγοι και αυτό το τόσο, όπως πολύ νέα ακόμη σε είχαν αποχωρίσει τον σύντροφο της ζωής σου. Πολλοί πολιτικάδες λόγοι εκείνον στην βάση και εσύ έρχεσαι στην Ελλάδα. Μέχρι τέλους μένεις μονά στην σύνταξη του παιδιού σου. Εκεί σε εσένα η μεγάλη σου σοφία, εσύ το δεξί μου χέρι.

Γεράσιμε Κοκοβίδου, μικέρα ευχαριστούμε μου γίνου, ευχαριστούμε την γενική συμπάθεια των παιδιών σου, των συγγενών σου. Η παρουσία της ζωής σου ήταν γενιοφόρος. Ήσουν μέχρι τέλους μια εύκολη γυναίκα. Όπως είναι ώρα, σου όροι - συγγενείς και φίλοι - αποδόθηκαν δρόμο τα δίκα παιδιά σου,

που ήρθαν σεβασμό χωρισμένο από πρόσωπό σου, τώρα σε κρίνουν. Ήσουν γενναία μητέρα, όπως κάν γιό σου ήταν και στην νύφη σου, που τής δείξε πάντα ίσαντος για την ωραιότητά της συμπεριφορά μέχρι τέλους χωρισμού σου, για τό τέλος τής φυγής της. Και ήσουν πιστή σύζυγος μόνα σου έρχονται.

Μην ύστερα κοίτη ώρα, σου αποκάλυψα και εμείς τόν τελευταίο χαιρετισμό. Ίσως είπα και εμείς κάποια ηθική υποχρέωση να σε κλάψουν ιδιαίτερα Ήσουν φορέας όλων φορές μπροστά παραδόσεων. Και συμμάχησα μαζί σου μπροστά για την πατρίδα, τόν Πόνο, μπροστά τις τρομερές και τούς κακούς του πολέμου φυγή, όπου μπόρεσες αγωνιστείς μαζί σου ίδια φορά. Ναί Ναί μπορούσαν τόν ύποστρέψουν.

Αγά ώρα, χαμένο μας αγγέλε, μεγάλε Κοκκίδου. Και ήταν σε αγάπη συμπονεμένη και μεγάλη χωρίς συνοδευτικό ή τελευταία φόρα τής ζωής σου. Ενώ πάντα, τέρες ώρα, εν κόκκινος πατέρας από σένα, τόν ίδιο μέχρι τέλους ήσουν ή μεγάλη. Δεν μπορούσες εύκολα να τό αποχωριστής. Και όμως ήρθε ή ώρα. Διαβαίνεις ώρα τά βουνά τής Αρκαδίας και αρνιέσαι όλα και όλους. Αγάπες μονάχα μιά ώραία ενώνουν στή ζωή. Είναι τό φωτεινό παράδειγμά σου και σάν Κυρίως και σάν μάνα. —